

# PADOMJU KULDĪGA

Latvijas Kompartijas  
Kuldīgas rajona komitejas  
un Kuldīgas rajona izpildu  
komitejas orgāns

IZNĀK TRIS REIZES NEDELĀ  
Redakcija Kuldīgā, Ventspils ielā № 19  
Tālrunis № 105  
Redakcija atvērta no plkst. 9—18  
Numurs maksā 15 kap.

№ 110 (1846)

Plekdien, 1956. g. 14. septembri

12. gads

## Laikus sagatavot lopu novietnes ziemai

Ziema nav vairs talu, ta-  
pēc katrā kolchozā līdztekus  
citām darbiem jā rūpējas par  
lopu mitņu sakārtošanu. Dau-  
dzo mūsu rajona kolchozos  
ir iesākta jaunu lopu noviet-  
ņu izbūve. Panākt, lai iesāk-  
tās kūti nodotu lietošanā līdz  
sala sākumam, lūk, tas ir  
joti svarīgs uzdevums, un tā  
izpilde lielā mērā izšķirs pa-  
nakumus jaunajā lopkopības  
gadā. Diemžēl, atsevišķu kol-  
chozu valdes to nav ņēmušas  
vēra un nepieļaujami kavējas  
ar jauno lopu novietņu izbū-  
vi. Jau pagājušajā gadā no-  
dot ekspluatācijā jaunu liel-  
lopu kūti sūtījis Kārļa Mark-  
sa vārdā nosauktā kolchoza  
valde. Taču kūts būvdarbi  
nav pabeigti vēl tagad, un  
nav garantijas, ka tos pa-  
beigs līdz sala sākumam,  
jo darbs rit ļoti lēni. Tāpat  
jauno lopu novietņu celtniec-  
ba aizkavējas Ļeņina vārdā  
nosauktajā, Ždanova vārdā  
nosauktajā kolchozā, lauk-  
saimniecības arteli „Jaunā  
gvarde” un citos. Kolchozā  
„Jaunā gvarde” jau vairākus  
gadus nekad nevar atrast ie-  
spēju pabeigt putnu kūts cel-  
niecību, un vistas mītnājas  
nepiemērotās telpās, kāpēc to  
dējība ir zema. Nepiemērotās  
telpās putni novietoti kolcho-  
zā „Uzvara”. Šeit ieplanoja  
šogad uzcelt jaunu putnu kū-  
ti, sagādāja arī šim nolūkam  
vajadzīgos materiālus, bet dar-  
bu tomēr neuzsāka, un daļa  
materiālu jau izlietota citur.  
Tā turpināties nedrīkst. Kol-  
chozu valdēm un būvbriga-  
dēm jāpāsteidzina darbs, lai  
pilnīgi pabeigtu to lopkopības  
ēku celtniecību, kas jau iesāk-  
tas. Tas ievērojami atvieglos  
lopkopju darbu, cels lopu  
produktivitāti. Tam, lai bū-  
vdarbi veiktos straujāk un pēc  
paredzētā plāna, vairāk jā-  
seko mašīnu un traktoru sta-  
ciju būvniecīkiem.

Vienlaikus ar jauno ēku  
celtniecību nekavējoties jā-  
pārbauda, kādi remontu ne-  
pieciešami jau esošajām no-  
vietnēm, kur ziemā mītnāsies  
lopi, un jāuzsāk to sakārto-  
šana. Līdz šim novietņu re-  
montēšanā darīts ļoti maz.  
Lūk, kolchozā „Boļševiks”

liellopu novietnē „Induļi”, kur  
novietotas 62 govīs, izpūvu-  
šas grīdas, kūti ieplast virca.  
Kolchoza valdei nekavējoties  
jādod uzdevums būvbrigādei  
kūti izremontēt, jo kad tajā  
govīs uzturēsies arī dienas, to  
daudz grūtāk izdarīt. Grīdas  
ielikt nepieciešami arī Kārļa  
Marksa vārdā nosauktā kol-  
choza putnu kūti, vairākās lo-  
pu novietnēs kolchozos „Uzva-  
ras karogs”, Ļeņina vārdā  
nosauktajā un citos.

Ļoti svarīgi ir, lai lopi kū-  
ti stāvēšanas laikā būtu ap-  
gādāti ar labu dzeramo ūde-  
ni. Šajā ziņā kritisks stāvok-  
lis ir kolchozā „Uzvaras ka-  
rogs” cūku novietnē „Rozē-  
ni”. Šeit jau otro gadu būvē  
aku, taču vēl vienmēr darbs  
nav pabeigts, kādēļ nākas lietot  
netīro ūdeni no diķa, un cū-  
kas slimo.

Lopu apgādē ar dzeramo  
ūdeni labs piemērs ir lauk-  
saimniecības arteli „Trakto-  
rists”, Mīčurina vārdā no-  
sauktā, kur vairums liellopu  
novietnēs iekārtota automa-  
tiskā dzirdināšana. Par to, lai  
visos kolchozos pēc iespējas  
vairāk mechanizētu smagākos  
darbus, diendienā jā rūpējas  
mašīnu un traktoru stacijām.

Ne visos kolchozos ir no-  
kārtots jautājums par izba-  
rošanai pievestās lopbarības  
uzglabāšanu. Pie visām lopu  
novietnēm jāuzceļ šķūņi vai  
nojumes barības uzglabāšanai.

Nedrīkstam aizmirst, ka lo-  
pu produktivitāte ziemas mē-  
nešos jo lielā mērā būs at-  
karīga no lopkopju darba. Ta-  
pēc jā rūpējas par to darbu un  
dzīves apstākļu uzlabošanu.  
Pašreiz vairākos kolchozos, kā  
„Sarkanais karogs”, „Grauds”,  
„Uzvara” lopkopju dzīvokļi  
no dažām novietnēm atrodas  
vairāku kilometru attālumā.  
Tas, bez šaubām, apgrūtina dar-  
bu. Tāpēc šajos kolchozos jā-  
padomā, kā iekārtot lopkopju  
dzīvokļus tuvāk novietnēm.

Tikai nodrošinot loptiem  
sausas un gaišas mītnes, la-  
bu dzeramo ūdeni, panāksim  
gaidītos rezultātus lopu pro-  
duktivitātes celšanā.

## SKĀBĒ KUKURUZU

### Komjauniešu un jauniešu talka

Lauksaimniecības arteli „Uz-  
vara” labi augusi komjaunie-  
šu audzētā kukuruza. Pašreiz  
uzsākta tās skābēšana.

Šinīs dienās komjaunatnes  
pirmorganizācija (sekretare b.  
lle) noorganizēja talku kuku-  
ruzas skābēšanā. Talkā pieda-  
lījās 17 komjaunieši un jau-  
nieši. Kopīgiem spēkiem viņi  
noplāva apmēram 2,5 hektarus  
un pieveda pie skābbarības  
tvertnes. Šeit Kables MTS  
traktorists b. Redins ar skāb-  
barības griežu kukuruzu sa-  
smalcināja. Kukuruzu skābē  
kopā ar kombainu izkultiem  
salmiem un negatavām au-  
zām. Pavisam šādu maisījumu  
paredzēts ieskābēt 100 ton-  
nas.

I. Ozola

### Pirmās 100 tonnas

Lai sagādātu pietiekamā  
daudzumā sulīgo lopbarību,  
Ždanova vārdā nosauktā lauk-  
saimniecības arteli kolchoz-  
niekiem šogad jāieskābē pa-  
visam 500 tonnas. Pašreiz kol-  
choznieki uzsākuši kukuruzas  
skābēšanu. Tvertnēs jau ielik-  
tas 100 tonnas. Čakli strādā  
kukuruzas plāvējs Alberts Frei-  
manis un pievedējs Vasilis  
Bergmanis. Šeit kukuruzu sa-  
smalcina ar MTS tehniku  
traktorists b. Gebauers. L. Sila

## PIRMINDAS ĻAUDIS

### Cūkkope Hermine Benķe



Parasti, kad saulainas  
dienas, pilns aploks cūku,  
kurām līdzās skraida nīpri  
sivēni, ir Lisenko vārdā no-  
sauktā kolchoza jaunajā cū-  
ku novietnē.

— Tā mūsu dižā saime, —  
stāsta cūkkope. Un šajā sai-  
mē ir arī Hermine Benķes  
koptās sivēnu mātes, sivēni.  
Jau piektais gads viņai pa-  
iet darbā cūku fermā. Un  
var droši teikt, ka šini lai-  
kā viņa daudz veikusi kol-  
choza labā. Labākais pierā-  
dījums tam — katru gadu  
pārsniegtais uzdevums. Lūk,  
pagājušajā gadā par pār-  
sniegto sivēnu iegūšanas  
plānu viņai pēc kolchozā  
pastāvošās kārtības piešķīra  
premiā 10 sivēnus. Cūk-  
kope izaudzējusi tādas cū-  
kas kā Edzi, kas pagāju-

šajā gadā uzstādīja rekor-  
du — deva 31 sivēnu. Šo-  
gad viņa pirmajā metienā  
devusi 14 sivēnus. — Cūkas,  
kas dod metienā maz sivē-  
nu, mēs neturam, — saka  
cūkkope, — jo nav taču iz-  
devīgi, maz labuma no tām.

Un, lūk, pateicoties no-  
pietnai sivēnu māšu izvēlei  
un rūpīgai kopšanai, uzde-  
vums — iegūt 14 sivēnus no  
cūkas gadā — ir tirais nieks.

Pašreiz b. Benķe ir atkal  
cūkkopju sacensības priekš-  
galā. Viņa jau gada uzde-  
vumu pārsniegusi par vairāk  
kā 100 sivēniem. — Tie ko-  
lektīvās saimniecības stip-  
rināšanai no manas puses, —  
piebilst cūkkope.

A. Zars

## Kombainu salmi jānogādā šķūņos

Nelabvēlīgo laika apstākļu,  
kā arī atsevišķu kolchozu vadi-  
tāju neizdarības dēļ šogad ne  
vienā vien kolchozā ievāca ze-  
mākas kvalitātes rupjo lopba-  
rību nekā iepriekšējos gados.  
Tāpēc valdēm, fermu pārzi-  
ņiem, komplekso brigāžu bri-  
gadieriem jāpadomā, kā pēc  
iespējas labāk papildināt rup-  
jās lopbarības krājumus ar sal-  
miem. Nekādā gadījumā ne-  
drīkst pieļaut salmu atstāšanu  
laukā lietū, kur tie bojājas.  
Sevišķi par to jā rūpējas tajos  
kolchozos, kur labību šogad  
novāca ar kombainiem, jo ne-  
lielās kaudzītēs uz lauka at-  
stātie salmi ātri var kļūt izba-  
rošanai nederīgi.

Par kombainu salmu ievāk-  
šanu un lietderīgu izmantošanu  
laikus padomāja lauksaimnie-  
cības arteli „Aktivists” un  
„Sarkanā zvaigzne”. Lauksaim-  
niecības arteli „Aktivists” kat-  
ram kolchozniekam nolēma  
izsniegt desmit procentu sal-  
mu no ievāktā daudzuma. Tas  
ieinteresēja kolchozniekus. Ta-  
gad salmi ievākti šķūņos no

visas ar kombainiem novāktās  
platības.

Lauksaimniecības arteli „Sar-  
kanā zvaigzne” daļu kom-  
bainu izkulto salmu ievāca  
šķūņos, bet daļu izmantoja  
skābbarības gatavošanai. Tos  
sasmalcināja un pievienoja ku-  
kuruzas un saulespuķu zaļajai  
masai. Tādā veidā salmi iz-  
mantoti lietderīgāk, nekā iz-  
barojot lopiem sausā veidā.

Tomēr ne visos kolchozos  
šodien rūpējas par salmu sa-  
glabāšanu un lietderīgu iz-  
mantošanu. Lūk, lauksaimnie-  
cības arteli „Brīvais ceļš” šo-  
gad ievāc mazāk rupjās lop-  
barības nekā pērn un nav ga-  
rantijas, ka ziemā neradīsies  
grūtības lopu izmītināšanā. To-  
mēr par salmu saglabāšanu un  
izmantošanu valde un briga-  
dieri nav domājuši. Vairāku  
desmit hektaru platībā kom-  
bainu izkultie salmi vēl 11.  
septembrī atradās uz lauka.  
Skaidrs, ka, vēl ilgāk stāvēt  
lietū, tie būs mazvērtīgi pat  
pakaišiem.

Ja pēdējās dienās salmus

no laukiem novāca kolchozos  
„Proletarietis”, Raiņa vārdā  
nosauktajā, tad to nevar sacīt  
par arteļiem „Socialisma ceļš”,  
„Komunars”, „Traktorists” un  
vēl citiem. Kolchozā „Trakto-  
rists” ar kombainu strādāja  
pirms vairākām nedēļām. Ta-  
ču vairākos laukos salmi vēl  
tagad nav novākti. Tajos gan  
lobīti rūgāji, bet salmu kau-  
dzītēm traktoristiem nācies ap-  
braukt.

Vai šajos kolchozos nebija  
iespējams salmus ievākt? Pro-  
tams, bija, bet, kā redzams,  
valdes un brigadieru to uzska-  
ta par sīkumu, ko var padarīt,  
kad būs vairāk laika. Taču šeit  
aizmirsts, ka, ievilcinot salmu  
ievākšanu, tie vairs nebūs liet-  
derīgi izmantojami. Norikojot  
ik dienas dažus pajūgus sal-  
mu ievēšanai, vedējus mate-  
riāli ieinteresējot, šajā darbā  
grūtības neradīsies. Un tas jā-  
dara nekavējoties visos kolcho-  
zos, kur uz lauka neievākti  
stāv salmi.

A. Liepa

## Ventspils un Kuldīgas rajonu socialistiskā sacensība

uz šā gada 10. septembri

|                               | Ventspils<br>rajons | Kuldīgas<br>rajons |
|-------------------------------|---------------------|--------------------|
| Noplauti graudaugi (proc.)    | 58,5                | 52,9               |
| Izkulti graudaugi (proc.)     | 49,9                | 42,6               |
| Sagatavota skābbarība (proc.) | 17,5                | 18,2               |
| Iesēti ziemāji (proc.)        | 40,4                | 43                 |

## Terminš pagājis, bet līgums nav izpildīts

—Laikā veikta sēja—augstu ražu pamats,—saka Kuldīgas MTS vadošie darbinieki, un to labi saprot arī mūsu kolchoza ļaudis, jo no pagājušā gada pirmiem sējumiem šogad izkūlām par 2—3 centneriem no hektara vairāk nekā no vēlāk sētiem.

Bet kāpēc šogad Ždanova vārdā nosauktajā kolchozā kavējas ziemāju sēja un uz 10. septembri bija apsēti tikai 70 hektari?

Augusta mēneša sākumā traktoru brigades brigadieris Leons Freibergs valdei apgalvoja, ka šogad ziemāju sēja neaizkavēties, jo saņemta jaunā traktorvilkmes sējmašīna un savesta kārtībā jau esošā sējmašīna. Ar divām traktora sējmašīnām ziemājus varēs apsēt 10 dienu laikā.

Kad kolchoza valde sagādāja sēklu un augusta beigās varēja sēju uzsākt, tad izrādījās, ka vasarā pārvestā jaunā sējmašīna nebija noregulēta un negriezās diski—to izdarīja uzlauka, un tas aizkavēja sēju par vienu dienu. Nākamajā dienā jaunā sējmašīna salūza, un sēju pārtrauca vēl uz vienu dienu.

9.septembrī...salūza traktors NATI, un atkal sēja kavējās. Ar šo traktoru desmit dienās apsēti tikai 70 hektari ziemāju.

Rodas jautājums, kāpēc nesēj ar veco sējmašīnu? Izrādās, ka nav traktoru, kas to velk, jo sējas laikā sāka remontēt traktorus KD-35 un DT-54.

10. septembrī no remonta iznāca traktors DT-54, bet nu atklājās, ka nav kārtībā sējmašīna, jo tā bija atstāta ar dubļiem un norūsējusi no pavasara sējas laika. Tāpēc traktoru DT-54 nozīmējam pie rugaines lobīšanas, un no ziemāju sējas nekas neiznāca. No MTS nāk vēstis, ka ar NATI tomēr...nekas neiznāksot. Lūk, nu iznācis tā, ja pēc līguma

MTS jāapsēj 220 hektari, tad apsēta tikai trešā daļa no šīs platības. Liekas, MTS vadība aizmirsusi sējas terminus un rajona saistības—apsēt līdz 10. septembrim.

Ieteicam MTS vadošajiem darbiniekiem mazāk nodarboties ar skaitlisku un rēķināšanu, cik vēl trūkst no gada plāna mikstā arumā, kur atrast izdevīgāku darba veidu, bet vairāk interesēties par stavokli traktoru brigādēs. Vai tā nav neejdzība sākt tehnikas remontu tad, kad tā visvairāk vajadzīga? Un ja tiešām remontu nekādi ātrāk nevarēja izdarīt, tad vajadzēja kolchozām dot citus traktorus, kaut vai tos pašus, kas citos kolchozos nodarbināti rugaines aršanā, jotur dažas dienas lielu lomu nespēlē. Protams, tie labas gribas MTS direktors b. Meņģis to varēja izdarīt, un līgums būtu izpildīts laikā.

Līdzīgs gadījums, kad MTS nepilda solījumu, mums ir ar saldūdens kalķu rakšanu. Kalķi mums nepieciešami augsnes kalķošanai. Daudzi ekskavatori aizbraukuši kolchozām garām un, neskatoties uz vairākiem lūgumiem no mūsu puses un vairākkārtējiem solījumiem no MTS puses, tālāk tikusi neesam.

Lai izpildītu sestās piecades uzdevumus lauksaimniecībā, mašīnu un traktoru stacijai jāklūst par izšķirošo spēku visu laukkopības kultūru ražības kāpināšanai kolchozos. To panāksim, ja savstarpējas kontroles, biedrības un principālas kritikas un sadarbības garā, plecu pie pleca strādās mehanizatori, kolchoznieki, ja nešķirosim—mūsu un jūsu, bet intereses par augstām ražām mums būs vienotas.

A. Mucenieks,  
Ždanova vārdā nosauktā kolchoza priekšsēdētājs

J. Kraulers,  
kolchoza agronomis

## Pārrunas par dabaszinātniskiem tematiem Starplanetu lidojumu pirmais posms

Pēdējā laikā presē parādās ziņas, ka trešajā Starptautiskajā ģeofiziskajā gadā, no 1957. gada 1. jūlija līdz 1958. gada 31. decembrim, tiks radīti mākslīgi Zemes pavadoņi.

Kādā amerikāņu projektā paredzēts, ka pavadoņi būs lodveidīgi. Tā diametrs būs apmēram 50 cm un svars 10—20 kilogrami.

Ir paredzams, ka, riņķojot pa orbītu, pavadoņi attālināsies no Zemes virsas vairāk nekā 1000 kilometrus. Tuvākā orbītas punkta attālums no Zemes būs 300 kilometru. Pa šādu orbītu pavadoņi jādod ar vidējo ātrumu 28 000 kilometru stundā, apriņķojot Zemi apmēram piecpadsmit reizes diennaktī. Šāds ātrums ir nepieciešams tāpēc, ka minētajā augstumā centrālās spēks, kas radīsies, pavadoņim riņķojot ap Zemi, līdzsvaros Zemes pievilkšanas spēku tikai tad, ja pavadoņi lidos noteiktā ātrumā. Kā nekrit Mēness, ko pievelk Zeme, un kā uz Sauli nekrit citas planētas, tāpat varētu stabilu riņķot ap Zemi arī šis mazais „debess ķermenis”, ja nebūtu gaisa pretestības.

200 kilometru augstumā gaisa blīvums ir simtiem miljonu reižu mazāks nekā uz Zemes, bet lielākā augstumā gaisa klūst vēl retāks. Taču gaisa pretestība, kaut arī lielā augstumā tā ir vāja, tomēr atņems pavadoņiem kustības enerģiju un samazinās tā ātrumu. Centrālās spēks kļūs mazāks par pievilkšanas spēku, un pavadoņi beidzot nokļūs blīvajos gaisa slāņos, kur sadegs tāpat kā meteorīti. Pavadoņa mūžs ir atkarīgs no tā masas, apmēriem un it īpaši no orbītas augstuma. Apstiprinot aprēķini rāda, ka 200—250 kilometru augstumā pavadoņi var riņķot tikai dažas stundas, bet 700—800 ki-

lometru augstumā—vairākus gadus.

Zemes pavadoņu radīšanas tiešais mērķis ir iegūt zinātniskus datus par atmosfēras augšējiem slāņiem. Šādos nolūkos tagad izmanto īpašas raķetes. Tā, piemēram, raķete „Viking”, kas 1954. gadā tika uzlaista Amerikas Savienotajās Valstīs, sasniedza 254 kilometru augstumu, bet saliktā raķete „Bumper” uzlidoja 400 kilometru augstumā. Taču šādi pētījumi ir ļoti ierobežoti, jo raķetes lielā augstumā turas pavisam neilgi. Viena no būtiskajām mākslīgā pavadoņa priekšrocībām, salīdzinot ar raķetēm, ir tā ilgais darbošanās laiks.

Interesanti atzīmēt, ka šāds pavadoņs, ja uz tā arī nebūtu uzstādīti aparāti, dotu iespēju, to novērojot no Zemes, precizēt mūsu zināšanas par atmosfēras blīvumu lielā augstumā un par zemeslodes formu, kā arī iegūt daudzus citus datus. Taču ir paredzams, ka uz pavadoņiem būs uzstādīti automātiski aparāti. Tāpēc pavadoņus bieži sauc par laboratorijām kosmiskajā telpā. Uzstādītie aparāti izmēris, piemēram, Saules īsviļņu (ultravioletos un rentģena) starus, ko uzsūc atmosfēras slāņi un ko nevar izpētīt no Zemes.

Liela nozīme mūsu zināšanu paplašināšanā ir atmosfēras blīvuma, temperatūras un ķīmiskā sastāva pētījumiem. Speciāli aparāti iegūs datus par primārajiem kosmiskajiem stariem un par Saules korpuskulārajiem izstarojumiem, kas ir polarblāzmas cēlonis. Speciāla radioaparatura no pavadoņa pārraidīs iegūtos datus. Bet ar to vēl neaprobežojas pētīšanas iespējas, ko dos pavadoņi. Uz turpmākajiem mākslīgajiem pavadoņiem, kas būs lielāki, ir paredzēts uzstādīt teleskopus. Tie palīdzēs as-

tronomiem vairāk nekā uz Zemes, jo redzamību netraucēs atmosfēra.

Mākslīgā pavadoņa radīšana starptautiskajā ģeofiziskajā gadā būs pirmais posms starplanetu lidojumu veikšanā. Zinātnieki, kas saņēmuši par lidojumiem uz citām planētām, ir radījuši tos zinātniskos priekšnoteikumus, kas dos iespēju veikt šo uzdevumu.

Pēc minētā projekta, mākslīgais pavadoņs uzlidos līdz orbītai un sasniegs nepieciešamo ātrumu ar trīspakāpju raķetes palīdzību. Paceļoties no Zemes, sākumā darbosies vislielākā—pirmās pakāpes raķete. Tā pacels pavadoņi un pārējas divas pielādētās raķetes. Izlietojusi degvielu, pirmā pakāpe atdalīsies, un sāks darboties otra raķete, kas aiznesīs trešo raķeti un pavadoņi līdz orbītai. Ar trešās raķetes (trešās pakāpes) palīdzību pavadoņi jāsasniedz ātrums 28 000 kilometru stundā.

Viens no uzdevumiem, kas jāveic pirmajiem pavadoņiem, kuri atradīsies kosmiskajam izplatījumam līdzīgos apstākļos, ir noteikt tos datus, kas jāzin, lai lidojumus varētu veikt cilvēks. No otras puses, jāizzina iespējas, kā uz mākslīgā pavadoņa labāk ierīkot starpstaciju starplanetu lidojumiem, ko veiktu cilvēki, ņemot līdzi nepieciešamo aparaturu. Šāda stacija, kas atrastos aiz atmosfēras slāņiem, ievērojami atvieglotu lidojumus uz Mēnesi un citām planētām.

Starplanetu lidojumu programā, kas tika nolasīta pagājušajā gadā Starptautiskajā astronomu kongresā, piemēram, ir paredzēts, ka 1985. gadā tiks veikts lidojums uz Mēnesi un sagatavots lidojums uz Marsu.

M. Lidojs

## Reportaža

### LAUKU TĒJNICĀ

Krietni izlijis, pie Kabiles ciema izpildu komitejas gaidīju autobusu. Mašīna nenāca, bet vēsais gaiss un slapjais apģērbs darīja savu. Te kāds pasažieris, droši vien kabilnieks, redzēdams, ka esmu nolis, apjautājās:—Jūs laikam pirmo reizi Kabilē?—Tā iznāk,—atbildēju.—Nu to var redzēt,—viņš smaidīdams sacīja,—jo citādā jau sen būtu aizskrējuši uz tējnicu un iebaudījuši kaut ko siltu. Tā kā līdz autobusa pienākšanai bija vēl savas trīsdesmit minūtes, tad tiešām, ne vārda neiebildis, tecināus devos norādītajā virzienā.

...Paverot tējnicas durvis, spoža elektrisko spuldžu gaisma apžilbināja acis. Taču tas bija tikai moments. Tūdaļ atradu brīvu galdiņu un apsēdos.—Lūdzu ko jums pasniegt?—pat neattapos apskatīties apkārt, kad mani uzrunāja oficjante.

Pēc britiņa jau dzēru tēju, iebaudīju sviestmaizīti. Man

kļuva silti, un ar patīku vēroju it visu, kas notiek ap mani. Pie blakus galdiņa divi vīriši, pēc apģērba spriežot, mehanizatori par kaut ko sarunājās un ar apetīti ēda siltu vīnu. Vēl daži dzēra tēju, bet tie, kam pat karsta tēja likās par aukstu, iebaudīja vīnu, likieri. Kā tas ir arī citur, vairāki apmeklētāji drūzmējās ap bufeti. Vadītājs b. Briekmanis ātri un laipni centās apkalpot it visus. Taču jāsaka, ka arī kulturala apkalpošana nav pa prātam vienam otram iereibušam apmeklētājam. Lūk, manāmi iereibis, pat durvis aiz sevis neaizvēris, tējnicā ietenterēja kāds pilsonis un tieši devās pie bufetes. Viņš necentās sagaidīt savu kārtu, bet pāri visu galvām sniedza divdesmitpiecnieku un šļupstēja:—Briek...ma...an, iedod ma...an vien pustop vīn.—Nekā, brālīt,—atbildēja bufetes vadītājs, —šovakar tev jāiet tukšā mājās.—Vīnu nedabūsi tādēļ, ka stipri esi iereibis,—atbildēja tējnicas

vadītājs un turpināja apkalpot pārējos.

—Dabūs ja...au citur! Visi nav tik skopi!—viņš neapmierināts gāja ārā. Mazais starpgadījums nebūt nespēja ietekmēt tējnicas apmeklētājus. Par šādu vadītāja rīcību daudzi izteicās atzinīgi. Labu iespaidu tējnicā atstāja glīti izremontētās telpas. Galdi ir apklāti ar tīrām vasku drānām, un logiem netrūkst pat gaišu aizkuru.

Drīz tēju bija padzēries, autobuss vēl nenāca, un, ziņkārē dzīts, piegāju pie bufetes. Aiz stikla vitrīnas bija bagātīgs konfekšu, biskvītu, sviestmaizīšu, konservu un citu pārtikas produktu klāsts. Daudz dzērienu un papirosu bija arī plauktā.

Šajā vienkāršā, bet tomēr gaumīgi iekārtotā lauku tējnicā bija daudz kas tāds, no kā būtu jāamācās daudzām šāda veida uzņēmumu vadītājiem. Ka tas tiešām tā, par to lieci-

na arī daudzie ieraksti sūdzību un ierosinājumu grāmatā. Lūk, daži no tiem.

...Braucot uz Rīgu, iegriezos Kabiles tējnicā pusdienot. Pasūtījumu saņēmu ātri. Ēdiens labas kvalitātes. Paraksts: Līdums no Rīgas. Šāda veida ierakstu grāmatā daudz. Un, lūk, viens no pēdējiem. ...Ēdām pusdienās zirņu viru ar svaigu cūkas gaļu un ātro klopsī ar kartupeļiem. Kā vīra, tā arī otrs ēdiens ļoti un garšīgi pagatavoti.

Pavāres b. Sabules māka šo ēdienu pagatavošanā pelna uzslavu...Kuldīgas restoranā „Venta” un ēdnīcā №1 tik garšīgus ēdienus neesmu baudījis,—raksta kāds kuldīdznieks.

Pulkstenis jau rādīja desmito vakara stundu. Tējnicā bija palikuši tikai daži autobusa gaidītāji, un šajā brīdī man izdevās iepazīties ar pašu tējnicas vadītāju b. Briekmani. Viņš pastāstīja, ka šajā darbā strādā jau 18 gadus. Pie kam, turpat desmit gadi pavadīti Kabilē. Agrākos gados tējnicas vietā gan bija tikai bufete, bet

pēdējos gados, paplašinoties MTS, Kabiles centrā bija vajadzība pēc ēdnīcas. Ēdnīcu gan neatvēra, bet bufetes vietā radās tējnica. Šodien tējnicā ikviens apmeklētājs var iebaudīt siltas pusdienas un jebkurā laikā saņemt karstu tēju.

Pēc pēdējā remonta labiekārtota ir arī virtuve, un produktu glabāšanai saņemts elektriskais ledus skapis.

Vēl b. Briekmanis pastāsta, ka ik dienas tējnicā iegriežas daudzi apkārtnes iedzīvotāji un garām braucēji. Lai visus apkalpotu, dažreiz pat noteiktais darba laiks no 9—21 ir par īsu.—Taču tas nekas, mums sabiedrības labad jāuzturējas,—smiedamies saka vadītājs.

Vēl daudz bija ko runāt, bet klāt jau autobuss, un, atvadījies no viesmīlīgā tējnicas vadītāja, steidzos ieņemt vietu autobusā.

A. Riets

## MUMS RAKSTA

## Nav kārtības

Ļeņina vārdā nosauktajā lauksaimniecības artelī „Lau-  
cenieku” lopu novietnē jau o-  
tro nedēļu slaucējai Ilgai Me-  
žīnai jāslauc 33 govīs. Kā radās  
tāds stāvoklis? Slaucēju b. Ko-  
čegarovu par sliktu darbu val-  
de atlauda, bet nepadomāja,  
lai laikus atrastu dzīvokli ci-  
tai. Varbūt kompleksās briga-  
des brigadierim b. Rogozo-  
vam un zootehnikim b. Ka-  
diķim liekas, ka lopu noviet-  
nē viss kārtībā, varbūt viņus  
neuztrauc, ka apkārt kūtij  
esošajā dubļu jūrā govīs sa-  
vaino kājas, aplauzī nagus? Bet  
valde ar to taču samierinā-  
ties nedrīkst un neciešamais  
stāvoklis jālikvidē.

M. Salna

PA MŪSU LAIKRAKSTA  
MATERIALU PĒDĀM«Šoferis rikojas kā  
privatpašnieks»

Šā gada 26. augustā mūsu  
laikrakstā ar šādu virsrakstu  
bija ievietots kritisks mate-  
riāls par to, ka autobusa Kul-  
dīga-Ventspils šoferis izturas  
pret pasažieriem nekorekti.  
ATK № 7 priekšnieka viet-  
nieks b. Šteinarts redakcijai  
ziņo, ka minētais raksts ap-  
spriests transporta kantora  
konduktoru un šoferu sanāk-  
smē. Par rupju izturēšanos  
pret pasažieriem šoferim Pā-  
velam izteikts stingrs rā-  
jiens.

Pēc rūpīgas gatavošanās 85  
Rīgas skolotāju kora dalībnie-  
ki 8. augustā vēla vakarā ar  
Rīgas — Līvova vilcienu devās  
tālajā braucienā uz Rietumuk-  
rainu. Viņu skaitā no Kuldīgas  
rajona bija arī es.

Kad pa vagona logu kaut ko  
varam saskatīt, esam jau netā-  
lu no Vilņas.

Izbraukuši cauri Padomju  
Lietuvai vērojam Baltkrievijai  
raksturīgās griķu drūvas. Die-  
na lietaina, vēsa. Iebraucot Pri-  
petas purvu rajonā, vēsums,  
liekas, iespiedies pat vagonā.  
Desmitiem kilometru stiepjas  
purvs, vietām vēl pilnīgi nes-  
karts, vietām gan jau padevis  
cilvēka rokām un to techni-  
kai.

Pievakarē vilciens sasniedz  
Ukrainu. Apkārtnē izmaiņi-  
jies. Plaši lauki, labi kopti, so-  
la istu Ukrainas ražu. Geogra-  
fi stāsta, ka pie Rovnas varot  
redzēt krasu pāreju no smilts  
zemes melnzemē. Tā kā sāk  
krēslot, mēs, nespecialisti, pār-  
maiņu nesaskatām. Bet baltās  
ukraiņu mājiņas, kareiviski stal-  
tās papeles un istu mazkrievu  
mēnesi gan teraugām visi. Jā,  
te Ukraina tāda, kādu to iedo-  
mājos, lasot Gogoli un Ševče-  
ko.

Agri no rīta vilciens apstā-  
jas Līvovas stacijā. Mums jā-  
pārsēstas un, vilcienu gaidot,  
jauzkrāvējas pilsētā. Turienes  
skolotāji mūs sagaida ar zie-  
diem un labu sekmju vēleju-  
miem dziesmotājā braucienā.

Koncerts Līvovā ielānāts  
atpakaļ braucot, bet sapņam  
lūgumu piedalīties Ivana Fran-  
ko godināšanā, un tā mums die-  
nas lielā pusē paiet spraigā  
darbā ar jauno dziesmu „Him-  
na akmeņkalim”, ko mācāmies  
ukraiņu valodā. Dziesma veltīta  
revolucionārajam rakstniekam  
Ivanam Franko, kam šā gada  
augustā visa pasaule atzīmēja  
100. dzimšanas dienu. Melodija  
grūta, teksts svešs, reizēm lie-  
kas, ka ar to galā netiksim, bet  
solījums dots, atkāpieties ne-  
drīkst! Un pēc ilga darba dzies-

Lauksaimniecības artelī  
„Traktorists” visās liellopu no-  
vietnēs deg elektrība. — Pie-  
spiež podziņu un gaišs, —  
priecājas lopkopes. — Grūti  
pat izprast, kā strādājam tad,  
kad elektrība nebija, — viena  
otra ieminas. Bet ne tikai elek-  
trība vien sagādā prieku. Ie-  
rikota automātiskā dzirdināša-  
na, kas nesalīdzināmi atvieg-  
lo slaucēju darbu ūdens pie-  
gādē. Lielas grūtības ziemā  
sagādāja mēslu aizvākšana no  
kūtiem, tādēļ jau šogad divās  
novietnēs uzcels gaisa sliežu  
ceļu. Tā ierīkošanai jau viss  
sagatavots. Vilcinājās tikai

Kuldīgas MTS, ar kuru no-  
slēgts līgums.

Visām kūtim nepieciešams  
sīkais remonts — jāsalabo gri-  
das, pašreiz zāgē dēļus un  
tuvākajās dienās būvbrigade  
uzsāks remontdarbus.

Labāk nekā pagājušajā ga-  
dā šogad nodrošināta lopba-  
rības bāze. Siens, sevišķi sak-  
nes būs daudz vairāk nekā  
pagājušajā gadā. Katra lop-  
kope apkopj piefermas lauci-  
ņu 1 hektara platībā. No tiem  
iegūs vismaz 20 tonnu sak-  
ņu no katra. Sevišķi bagātu  
ražu sola slaucējas b. Lipsnas  
lauciņš.

M. Saliņa

## Ziema nepārsteigs

Viena no lielākām liellopu  
novietnēm Mičurina vārdā no-  
sauktajā kolchozā atrodas „Ēku-  
pē”. Pareizi, pagājušajā ziemā  
tajā pārziemoja tikai 40 sla-  
uamas govīs, taču šogad būv-  
brigades vīri pabeidza kūti  
izbūvi, un šoziem jaunajās un  
siltajās telpās novietos 80 sla-  
uamas govīs. Minētajā noviet-  
nē ir padomāts arī par lop-  
kopju darbu atvieglošanu. Mē-  
slu transportēšanai iekārtots  
gaisa sliežu ceļš un automa-  
tiskā dzirdināšana. Pie fermas  
izbūvēta un pašreiz piepilda  
skābarības tverti. Nesen pa-  
beidza lopbarības novietojamā  
šķūņa būvi un izbetonēja vir-  
cas bedres. Netrūkst arī elek-  
triskā apgaismojuma.

Ziemošanai sakārtota sla-

camo govju novietne „Cepal-  
kos”, kur arī iekārtota auto-  
matiskā dzirdināšana un gaisa  
sliežu ceļš mēslu transportē-  
šanai.

Viena no vecākām slaucamo  
govju novietnēm atrodas „Ka-  
lējos”. Arī šeit ir elektriskā  
gaisma, mēslu transportē pa  
gaisa sliežu ceļu. Kārtībā ir  
grīdas un lopu siles.

Vēl sīks remonts vajadzīgs  
jaunlopu novietnei „Grobās”  
un dažās cūku novietnēs. Ta-  
ču var sacīt, ka Mičurina vā-  
dā nosauktā lauksaimniecības  
artelja lopkopjus ziema nepār-  
steigs, un lopi būs siltas  
mītnes.

A. Sūna

## ZIEMĀ

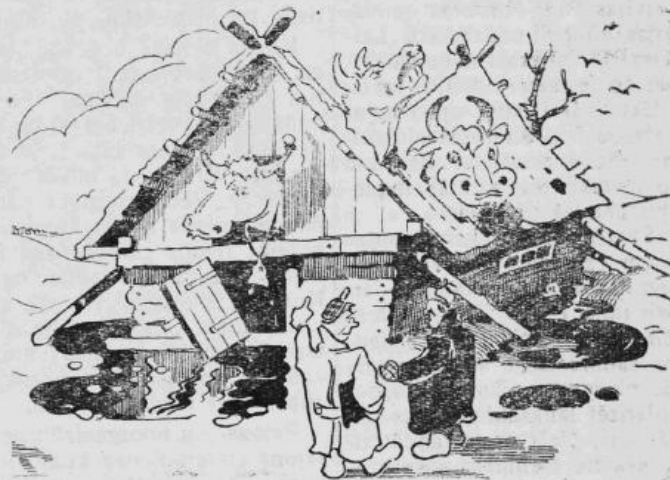
## Ar remontu nestrēdās

Vairākās kūti liellopi no-  
vietoti lauksaimniecības artelī  
„Abava”. To sakārtošanā zie-  
mai vēl darīts maz. Vairākās  
novietnēs nepieciešami remon-  
ti grīdām un jumtiem. Liel-  
lopu novietnē „Dičas” grīda  
lopu stāvvietās ierīkota nepa-  
reizi, uz tās krājas virca. Ne-  
izremontētās un nepiemērotās  
telpās ir cūkas novietnē „Bru-  
cas”.

Lopu novietņu sakārtošana  
ziemai vēl nav uzsākta kol-  
chozā „Padomju Latvija”.

Šeit liellopu novietnē „Kreži”  
griestu dēļi tik satrudējuši,  
ka jābaidās, vai tie neielūzīs.  
Steidzīgs remonts vajadzīgs  
arī cūku kūti „Kalniņos”. Re-  
montu šeit nevar uzsākt tā-  
pēc, ka nav sagādāti materia-  
li. Kuldīgas MTS gan sola  
gateri dēļu sazāģēšanai, bet  
līdz šim tas kolchozā nav  
vēl manīts.

Ar lopu novietņu remontu  
kavējas arī kolchozos „Socia-  
lisma ceļš” un Raiņa vārdā  
nosauktajā.



Tā var notikt dažā labā kolchozā, ja lopu novietnes neizremontēs laikus.

## Ar koncertiem Ukrainā un Lietuvā

Jānis Liepiņš

ma sāk skanēt gluži labi.  
Vakarā sestamies Mukačē-  
vas vilciens un turpinām ceļu  
otru posmu. Miegš nenāk: visi  
grib redzēt iebraukšanu Karpa-  
tos, kaut arī pa tumsu. Karpa-  
tu kalnu grēdu sasniedzam ti-  
kai rīta pusē. Krēslā maz pa-  
mazām sāk izdolisies peleķas  
kalnu cepures. Jo augstāk nāk  
saule, jo krāšņāks skats. Lie-  
las tumšas egles, vēseli skābar-  
žu meži, lazdu pudri un ozolu  
birzis. Varenli! Ielejās glitās,  
baltas vai sarkanās mājiņas,  
kas slēpjas bumbieru un plūm-  
ju dārzos. Pakalnēs ganās ka-  
zas un pelēkraibās govīs. Lau-  
ki apstrādāti ļoti rūpīgi. Augs-  
tos zārdos kalst labība.

Tālāk mūsu ceļš iet gar  
Čehoslovākijas robežu līdz U-  
gorodai. Aiz tās sākas plaša  
Ungārijas zemene. Braucam  
cauri Čopai, kas atrodas uz  
triju draudzīgu valstu — PSRS,  
Čehoslovākijas un Ungārijas —  
robežām.

Daba pilnīgi izmainījies.  
Nepārredzamās labības laukus  
vietumis nomaina spilgti sau-  
lespuķu un treknās kukurūzas  
plantācijas. Vienmūļo līdzenu-  
mu pārtrauc vienīgi papeles un  
melnalkšņi. Laiks tievciņš. Lau-  
dis tomēr staigā samērā tum-  
šās, cieši noslēgtās drēbēs. Dau-  
dziem uz muguras pītī grozi,  
kas raksturīgi viņu kopējiem.

Pēcpusdienā sasniedzam ga-  
la mērķi — Mukačevu. Mūsu ce-  
ļasomas ar autobusiem nogādā  
naktsmītnēs, bet pašus līdziet  
kājam — parādīt dienvidniekiem  
krāšņos latviešu tautas tērpus.  
Spīgtajā Aizkarpātu saulē,  
šķiet, nekad neredzētu spožumu  
ieguvuši Nicas brunči, Bārtas  
vainagi, Alsungas mēlenes un  
Krustpils villaines. Visas ielas  
pēkšņi pilnas jaunu draugu, jau-  
nu paziņu — daudzi mums māj-  
rokām kā sēngaidītiem ciemi-  
ņiem.

Mukačeva — apmēram tik  
liela kā mūsu Kuldīga, tikai  
modernāka un art. ... tirāka. Ie-  
lās zied baltās akācijas, majes-  
tatiski slejas papeles, kupli sa-  
augušas platanas. Pilsēta atro-  
das Karpatu dienvidpiekāje. Kli-  
mats tur silts, maigis. Tāpēc vi-  
sur daudz augļu koku un vīn-  
ogu. Gaisā, liekas, jaušams  
plūmju medainais aromāts. Vis-  
labākās plūmju, aprikožu un  
bumbieru šķirnes var dabūt par  
pāris rubļiem kilogramā. Varat  
nešaubīties, ka mēs izdevību  
ēst augļus nelaidām garām.

Vakarā pirmais koncerts.  
Tas notiek Mukačevas drama-  
tiskā teātra telpās. Zāle pilna.  
Klausītāji atzinīgi novērtē lat-  
viešu kora mākslas lielos sa-  
sniegumus. Koncertu sākam ar  
himnisko „Partija — ceļvedis  
drošā”, pēc tam dziedam Žilins-  
ka melodisko „Padomju Latvi-  
ja dzied”, no klasikas — Vito-  
la „Gaismas pils”, Dāriņa „Me-  
ness starus stigo”, Jurjāna kan-  
tāti „Teoija”. Otrā daļā lat-  
viešu, krievu, leišu un ukrai-  
ņu tautas dziesmas. Visatsau-  
cīgāk uzņem krievu skanīgo  
tautas dziesmu „Pārī laukiem”,  
latviešu draisko „Precēj” mani  
precinieki” un ukraiņu „Kā krās  
un putu Dņepra plaša” (to dzied-  
dam ukraiņu valodā).

No rīta mums izdevība ap-  
skatīt Mukačevas veco vidus-  
laiku pili un kādu unitātu klosteri,  
kurā glabājas vērtīgas glez-  
nas. Tur mēs itin laicīgi  
kārtā dabūjam nogaršot arī  
labu klostera vīnu. Dārzā re-  
dzam, kā brīvā dabā aug ole-  
andrs un acalija.

Pēcpusdienā jāsēstas mašī-  
nās un jābrauc uz Ugorodu.  
Mašīnas traucas pa lielī-  
ku autoceļu, kam nav ne mazā-  
kās līdzības ar to bedraino as-  
faltu, kas daļēji klāj ceļu no  
Kuldīgas uz Sabili. Visi 50 ki-  
lometri apstādīti plūmēm, augļi

pārgatavojušies, paši krit mu-  
te (braucam vaļējas mašīnas!).  
Pa labi un kreisi vīna lauki,  
no kuriem daudzi iekārtoti pa-  
šos pēdējos gados. Vinogu ra-  
ža ļoti laba.

Ugoroda — krietni lielāka  
par Mukačevu. Tai ir sava uni-  
versitāte dibināta padomju lai-  
kā, medicīnas institūts un ci-  
tas augstākās mācību iestādes.  
Pilsēta taisni priekšimīgi tir-  
ra. Ielas apstādītas kastāniem,  
akacijām, rieksu kokiem. Cauri  
pilsētai tek Užas upe, kam  
ādens tāpat kā Latoricai Mu-  
kačevā izteikti zaļš (abas tek no  
Karpatu kalniem).

Pēckara gados Ugorodā uz-  
celts daudz jaunu māju. Vecās  
mājas vienkāršas, bet savdabi-  
gi skaistas.

Senajā Ugorodas pili, kur  
tagad ierīkots muzejs, iepazīs-  
ties ar Aizkarpātu apgabala  
vēsturi, ģeogrāfisko stāvokli,  
ekonomiku un kultūru.

Vakarā mums izdevība klau-  
stīties slavenā Aizkarpātu kora  
koncertu. Lielisks, talantīgs ko-  
lektīvs! Viņu un mūsu koncerts  
otrā vakarā tajās pašās telpās  
izvērsās spilgtā tautu draudzī-  
bas apliecinājumā.

No Ugorodas izbraucam  
kalnos. Laika nav daudz, bet  
redzētājs paliks atmiņā uz vi-  
su mūžu. Kas reiz ieelpojis ti-  
ro kalnu gaisu, sajūtīs, ko no-  
zīmē — tāle, tam nekad vairs  
nepatiks pavādi atvaļinājumu  
savā ģimenes dārzā.

Līvovā ierodamies 14. augus-  
tā un pavādam tur trīs die-  
nas.

Mūsu koncertu Zajānā teat-  
rī noklausās daudzi muzikas  
specialisti un novērtē atzinīgi.  
Vairākas dziesmas iedziedam  
radiofonā.

Un tad klāt brīdis, kad Iva-  
na Franko muzeja dārzā atskan  
svinīgā „Himna akmeņkalim”.  
Tas šīs dziesmas pirmatskapo-

jums! Kopā ar ukraiņu rakst-  
niekiem esam paplašinātā mu-  
zeja pirmie viesi.

Vienu koncertu sniedzām  
sanatorijā netālu no Līvovas.

Līvova — veca pilsēta, tikpat  
liela kā mūsu Rīga. Drīzumā  
Padomju Dzimtenē atzīmēs Līv-  
ovas 700. gadadienu; par to lie-  
cina līvoviešu satrauktā gatavo-  
šanās šai ievērojamai dienai.

Parkī tur lieli un gaumīgi  
ierīkoti, jāsaka, labāk pat kā  
Rīgā. Līvovai raksturīgi dzīvo-  
ziedu stāvportreti. Redzējam  
meisterīgi veidotos Ļeņina, Šev-  
čenko, Gogoļa, Ivana Franko un  
Bogdana Chmeļņicka portretus.  
Kādā parkā bija pat īsts ziedu  
pulkstenis, kas gan (jādomā  
lielā soara dēļ) radīja 10 mi-  
nutes novēlota laiku.

16. augustā nosvinam mūsu di-  
rigenta LPSR Nopelniem bagātā  
mākslinieka H. Medņa 50. dzim-  
šanas dienu (jubileja uz rite-  
ņiem, kā smejas pats maestro)  
un vakarā dodamies ceļā uz  
Lietuvu.

Vilņā koris viesojies agrāk,  
tādēļ draugi tur jau priekšā.  
Vilņa — ļoti sena pilsēta, ar  
kuras slaveno vēsturi lepojas  
katrs lietuvietis.

Pilsētas vidū Gedimīna kalns,  
no kura tālu var pārdzēt Vil-  
ņu un tās apkārtni. Gar kalnu  
aizlokās romantiskā Vilija, kas  
tepat uzņem sevi mazās, bet  
jautrās Vilņeles audeņus. Gedi-  
mīna pils — arhitektūras pie-  
minekļi.

Vilņā vēl daudz ievēro-  
jamu arhitektūras pieminek-  
ļu: tīrā gotikā celtā An-  
nas baznīca, ko Napoleons gri-  
bējis aizvest uz Parīzi; varenā  
Katedrāle, kur tagad ierīkota  
gleznu galerija; bagātīgi izro-  
tātā Pētera — Pāvila baznīca;  
vecā Vilņas universitāte un  
daudz citu lielisku celtnu.

Tālais koncertbrauciens, kas  
sākumā baidīja, izvērtās nedomā-  
mā skaists: ir taču sirdij lik-  
smi apzināties, ka tegutī jau-  
ni, patiesi draugi!

## Cienu tautas namu skate

Lai uzlabotu cienu tautas namu darbu un veicinātu darbaļaužu komunistisko audzināšanu, kā arī lai sekmētu PSKP XX kongresa uzdevumu izpildi, Kultūras ministrija organizē laikā no 1956. gada 15. septembra līdz 1957. gada 1. aprīlim republikas cienu tautas namu skati.

Cienu tautas namu skate notiek divos posmos. Pirmais posms — rajonos no 1956. gada 15. septembra līdz 1957. gada 1. februārim, kad katrā rajonā izvirza labāko cienu tautas namu. Otrās posms — republikas mērogā no 1957. gada 1. februāra līdz 1. aprīlim. No rajonos izvirzītajiem labākajiem cienu tautas namu republikaniskā skates komisija noteic trīs labākos cienu tautas namus, kuriem piešķir Latvijas PSR Kultūras ministrijas vimpeli ar uzrakstu „Latvijas PSR labākais tautas nams”, bet šo iestāžu vadītājus un izcilākos aktivistus apbalvo ar Latvijas PSR Kultūras ministrijas Goda rakstiem. Bez tam šo tautas namu vadītājiem piešķir naudas premijas.

Skates laikā cienu tautas namu galvenie uzdevumi — popularizēt un izskaidrot darbaļaudim PSKP XX kongresa lēmumus, veicināt PSRS tautas saimniecības attīstības sēstās piecēģades plāna izpildi, popularizēt lauksaimniecības zināšanas, plaši propagandēt zinātnes un tehnikas sasniegumus un darba pirmrindnieku pieredzi. Klubu iestādēm, uzlabojot darbaļaužu kultūralo apkalpošanu, jāorganizē koncerti, teātra izrādes, tematiski vakari un citi pasākumi, jāuzlabo esošo mākslinieciskās pasākumu pulciņu darbs, aktīvi jāgatavojas jaunatnes festivālam. Cienu tautas namiem

sistemātiski jāsniedz metodiskā palīdzība kolchozu, padomju saimniecību un MTS klubiem un sarkanajiem stūriem. Skates laikā tautu namiem jānostiprina sava materiālā bāze un laikus jāsaņem darbam rudens un ziemas apstākļiem.

Nolikumā par Latvijas PSR cienu tautas namu republikanisko skati.

Rajonā cienu tautas namu skati vada rajona skates komisija. Šīs komisijas priekšsēdētājs ir Kultūras nodaļas vadītājs, tā vietnieks — rajona kultūras nama direktors.

Komisija kopā ar Kultūras nama darbiniekiem sistemātiski pārbauda cienu tautas namu darbu, sniedz tiem praktisku un metodisku palīdzību.

Komisija laikā no 1956. gada 1. oktobra līdz 1. novembrim pārbaudīs ikkatru tautas namu pirmo reizi, bet no 1957. gada 15. janvāra līdz 1. februārim — otru reizi, novērtējot to darbu. Pēc otrreizējās pārbaudes rajona skates komisija noteic rajona labāko tautas namu un piešķir tam rajona Kultūras nodaļas vimpeli ar nosaukumu „Rajona labākais tautas nams”, bet tautas nama vadītāju un labākos aktivistus apbalvo ar Goda rakstiem.

Rajonā jau noorganizējusies rajona cienu skates komisija, kurā ieiet pārstāvji no Kultūras nodaļas, Kultūras nama, partijas un komjaunatnes rajona komitejām, rajona izpildpildu komitejas un citi. Komisija izstrādā darba plānu un iepazīstina klubus iestāžu kultūras darbiniekus ar skates laikā veicamiem uzdevumiem.

V. Vitols

## PADOMJU DZIMTENĒ

### Stājusies darba ierindā Novaja Kachovkas — Snigirevskas augstsprieguma līnija

Drīz pabeigs izbūvēt Ingulecas apūdeņošanas sistemu, kas būs lielākā šāda sistēma Ukrainā. Darba ierindā stājusies 56 kilometrus garā augstsprieguma elektrolīnija Novaja Kachovka — Snigirevka. No Kachovkas hidroelektrostacijas strāva jau pienāk apūdeņošanas sistēmas apakšstacijai Snigirevkā. Tā darbinās septiņas spēcīgas apūdeņošanas sistēmas sūkņu stacijas agregatus,

kas sekundē pacels līdz 33 kubikmetru ūdens gandrīz 65 metru augstumā.

Jau sagatavota nodošanai ekspluatācijā sūkņu stacijas pirmā kārtā — četri agregāti.

Šogad nodos ekspluatācijā apūdeņošanas sistēmas pirmo kārtu. Jau šoruden varēs apūdeņot apmēram desmit tūkstošus hektarus zemes apkārtnē kolchozos un padomju saimniecībās.

### Darba ierindā stāties piektais Kuibiševs HES hidroagregats

8. septembrī nodots ekspluatācijā un sācis dot rūpniecisko strāvu piektais Kuibiševs HES hidroagregats.

### Pieminekļi V. I. Ļeņinam

Odesas kabeļrūpnīcā 9. septembrī svinīgi atklāja pieminekli Padomju valsts un Komunistiskās partijas lielajam dibinātājam V. I. Ļeņinam. Rūpnīcas galvenajā laukumā

Tiek veikti priekšdarbi sēstā agregata nodošanai ekspluatācijā. Tuvojas beigām septiņas mašīnas montēšana.

uz granīta pjedestāla uzstādīta Ļiņa skulptūra visā augumā. Pieminekļa augstums — 7,5 metri.

Rūpnīcas strādnieki nolika pie pieminekļa daudz ziedu.

### Ierīce kukuruzas vālišu atdalīšanai

Ar katru dienu Stavropoles novada kolchozu kukuruzas laukos parādās arvien vairāk pārkārtotu lafetes plaujašīnu. Nopļauto zaļo masu ieskābē kopā ar vāļītēm. Iestāties graudu pilngatavības stadijai, plaujašīnu skaits pieaugs līdz 800 un sāksies daļiņa ražas novākšana. Augu stublājus nogādās uz kulsānās vietām un fermām, kur atdalīs vāļītes.

Vai nevar mechanizēt arī otru — visgrūtāko darba posmu? — tādu uzdevumu izvirzīja sev novada lauksaimniecības pārvaldes galvenais inženieris b. Koroļovs. Šai no-

lūkā tika pārkārtots skābarības griezējs. Tas viegli nogriež vāļīti, atdala apvalku, bet augu stublājus sasmalcina skābarībai. Šīs mašīnas darbu demonstrēja partijas novada komitejas plenuma dalībniekiem un tā ieguva vispārēju atzinību.

Iegādājoties attiecīgas detaļas, skābarības griezēju var pārkārtot vienā divās dienās bez sevišķiem materiāliem izdevumiem. Tā darba ražīgums paliek agrāks. Pašlaik ierīču rasējumi tiek pavairoti, lai izsūtītu tos visām novada mašīnu un traktoru stacijām.

(TASS)

## FUTBOLS

### „Vulkans” — Daugavpils 2:0

Otdien Kuldīgā kārtējā republikas meistarības izcīņas spēlē „Vulkana” futbolisti tikās ar Daugavpils pilsētas komandu. Jāpiezīmē, ka viesi Rīgā pēdējā spēlē bija uzvarējuši VEF futbolistus. Tāpēc kuldīdznieki spēlei rūpīgi gatavojās.

Jau ar spēles pirmajām minūtēm kuldīdznieki neatlaidīgi uzbrūk. Bīstamas situācijas pie viesu vārtiem veidojas vienā pēc otras. Un pēc pāris minūtēm „Vulkana” centra uzbrucējs Rubulis precīzi raida bumbu vārtos. Rezultāts kļūst 1:0 kuldīdznieku labā. Tad vairākas izdevības gūt vārtus ir Katucānam un Pilādzim, bet viņi vai nu „uzšauj gaisos” vai arī vispār nespēj to izdarīt. Tikai apmēram puslaika vidū Rubulim ar patālu, bet negaidītu raidījumu izdodas rezultātu paaugstināt uz 2:0. Tā arī beidzas pirmais puslaiks.

Otrajā puslaikā enerģiskāk sāk spēlēt daugavpilieši, bet panākumus gūt viņi nespēj un spēle galvenokārt notiek atkal daugavpiliešu laukumā pusē. Puslaikā kuldīdzniekiem ir dažas izdevības rezultātu paaugstināt, bet uzbrucēju vilcināšanās vai neprecīzo sitienu dēļ, viesi no smagāka zaudējuma ir glābti. Uzvar „Vulkans” ar 2:0.

Visumā vulkaniešus varam apsveikt ar vērtīgu uzvaru. Jāatzīmē aizsardzības samērā labā spēle, arī vārtsargs Jēkabsons pēdējās spēlēs rāda labu sniegumu. Netrūkst neatlaidības arī uzbrucējiem. Tikai bez kavēšanās un precīzāk jāsit uz vārtiem.

A. Zars

## Valentīns Ovečkins

### GRŪTAIS PAVASARIS

(10. turpinājums)

Pat elektrisko lampu virs rakstāmgalda direktora kabinetā Zarubins bija aizvedis mājās kā savu īpašumu.

Jo dziļāk Dolgušins iepazīs ar stāvokli MTS, jo vairāk sašūta un uztraucās par redzēto. Reiz, jau uz pavasara pusi, viņš iegriezās partijas rajona komitejā pie Medvedjeva un izpaua viņam savu sašutumu.

— Lūk, tikai tagad, Vasilij Mičailovič, kad izkusušas kupenas, es redzu visu MTS saimniecību, redzu mūsu inventāru un to, kādā stāvoklī tas atrodas. Es vienkārši brīnos: kā Pjotrs Illarionovičs, jūs un biedrs Rudenko — viņš toreiz bija rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs — kā jūs tik viegli izlaidāt Zarubinu no rajona? Par tādām lietām soda ar nošaušanu. Tie taču ir valsts miljoni!

Medvedjevs klausījās neapmierināts.

— Nesākt ar pareizo, biedri Dolgušin. Ar to stāvokli neuzlabos, ja vainu novēlēs uz priekšgājēju. Laiks arī pašiem MTS paveikt kaut ko redzamu. Tādēļ jau jūs uz turieni sūtīja, lai stāvokli uzlabotu.

— To es zinu, — Dolgušins atbildēja, — ka tā nav diezin kāda gudrība no vadītāja puses, vaimanāt par to, kas bijis pirms viņa, un šai apstākli meklēt attaisnojumu šodienas nekārtībām. Bet ziniet, tas ko es ieraudzīju, pārsniedz katru pacietības robežu. Es par to vienkārši nevaru klusēt. Ja es nostrādāšu Nadeždinskas MTS trīs gadus

un tādā pašā stāvoklī sāksu nodot to jaunajam direktoram, arī mani vajadzēs sodīt kā valsts ienaidnieku... Divus gadus atpakaļ MTS saņēma divus jaunus līnu kombinālus, kaut arī, kā jūs zināt, līnus mēs nesējām ne hektāra. Kaut kāds lempis, ja ne vairāk, atsūtījis viņus uz mūsu apgabalu kāda cita, varbūt Pleskavas apgabala vietā, nezinu, kur sēj līnus, es vispār tikai nesen uzzināju, ko un kā kolchoznieki sēj. Un Zarubins neko nedarija, lai šos līnu kombinālus nosūtītu, kurp pienākas. Neizrakstīja ministrijai, negriezās ne apgabala pārvaldē, ne partijas apgabala komitejā, nekur. Nostādīja tos MTS pagalmā tādā vietā, kur visi iet garām; kam tik vajadzīgas skrūvītes, bultīna — iet, paņem, un tagad no šiem kombināliem palikuši vienīgi skeleti. Jaunas mašīnas, katrā maksā desmitiem tūkstošu rubļu. Un plaujašīnas! Kopā ar citu inventāru es pieņēmu arī divdesmit zirgu vilkmes plaujašīnas. Tās bija nodotas zem paraksta glabāšanā kolchozos. Pagājušajā nedēļā četrus kolchozus pārbaudīju, kādā stāvoklī tās atrodas. Ne pēdas no tām neatradu! „Komunārā” uz lauka redzēju tikai vienas mūsu mašīnas riteņus un rāmi. Izrādās, ka kolchozos tās izjauktas un daļas izmantotas plaujašīnu remontam. Baidos, ka tāds pats liktenis būs piemēklējies visās divdesmit. No pieciem jaunajiem labības kombināliem, kurus saņēma pagājušajā gadā, diviem, kā man ziņoja galvenais inženieris, jau nepieciešams kapitālais remonts. Kas

tad tā par lietu? Un cilvēks, kas valsts priekšā atbild par šiem miljoniem, mierīgi ar partijas biedra karti kabatā aizbrauc uz citu apgabalu jauna darbā!

— Viņš nebija mūsu nomenklaturā. Ne jau mēs šādus darbiniekus pārceļam.

— „Ne jau mēs”... viņš taču ir komunisti, Vasilij Mičailovič, un mēs esam komunisti! — iebilda Dolgušins. — Lūk, viņš taču arī tur, Kamčatkā, vēl iekļūst augstā postenī un tāpat putinās tautas mantu, nolaidis darbu. Sakiet vienkārši: mazgājam rokas nevainībā. Negribējāt celt skandalu. Tad taču jāpieņem lēmums un jāpieņēma tā pareizība apgabala, Maskavā. Lai jau aizvācas ar dieva palīgu. Lai kur kalnē valstij, ja tikai ne mūsu rajonā... Nesaprotu, kā triju gadu laikā MTS ciematā varēja neko neuzcelt! Traktoristi uz remontu ierodas no piecpadsmit kilometru attāluma. Trīs četras stundas pastāvēdā un iet mājās. Kopmītnē nav. Nu nedeva naudu kapitālajai celtniecībai, tad taču kaut ko, kaut nedaudz, varēja izdarīt arī saviem spēkiem, saimnieciskā kārtā, kaut kā mobilizēt laudis.

Būtu savācis kopā traktoristu sievas — rudenī, kad vēl bija silts — atvedis viņas ciematā: „Lūk, skatieties, kādos apstākļos jūsu vīri remontē traktorus”, un viņas svētdienu talkas veidā būtu kaut vai mēliem apmetušas po pašu skūni, ko pie mums sauc par darbnīcu. Lai vismaz darbagaldus sniegtu neatputinātu.

Medvedjevs ar ļoti aizņemta cilvēka izskatu, kuram nav laika liekam sarunām, šķīstot papirus uz galda, sāji pasmīnēt.

— Nu, lūk, paskatīsimies, paskatīsimies, kā jūs tur mobilizēsiet.

— Es lūdzu, biedri Medvedjevi, — stingri teica Dolgušins — ne tikai paskatīties, kā man darbs veikties, bet arī palīdzēt.

— Lūk, kā! — Medvedjevs pacēla galvu, — tādā jūš uzskatāt, ka rajona komiteja jums nepalīdz?

— Taisnību sakot, palīdzības līdz šim esmu redzējis maz, — Dolgušins teica, raugoties uz Medvedjeva acīm biezajiem sīkliem, aiz kurām nevarēja izšķirt ne acu krāsu, ne to izteiksmi. — Kad jūs zvanāt un prasāt, lai uz tādu un tādu laiku būtu pabeigti pēdējo traktoru remonts, nevar teikt, ka jūs man būtu darbā atklājis kaut kādas jaunas perspektīvas, kuras līdz šim nebiju saskatījis. Es būtu gatavs idiots, ja nesaņemtu, ka līdz pavasarim šejai jāizremontē viss traktoru parks. Bet kā inženieris, kas pazīst mašīnas, zinu, ka traktori jāizremontē ne tikai termiņā, bet tiem izremontētiem jābūt labi. Man jau zināms, ka pērnāgad Zarubins pirmās apgabala ziņoja par traktoru ziemas remonta pabeigšanu, bet pavasara sējas laikā puse no tiem stāvēja... Kad es sēzu rajona komitejas biroja sēdē un trīs oratori pēc kārtas mani nosauc par cilvēku bez atbildības sajūtas, kas nerēķinās ar valsts interesēm, nesaprot, necienī, neovērtē un tā tālāk, — arī to es nevaru saukt par palīdzību. Diez vai tas kādu spēš iedvesmot darbam. No rajona komitejas es izēju pilnīgā nesaprašanā: kāpēc

tad mani, tādu dikdieni, kas neko nesaprot, nozīmēja par MTS direktoru?...

— Cik atceros, par dikdieni jūs neviens nav nosaucis. — Medvedjevs paraustīja plecus.

— Vēl sliktāk. Par noziedznieku nosauca! — iesmējās Dolgušins. — Un neviens cits, kā jūs pats, Vasilij Mičailovič! Kad jūs biroja runājat, ka Nadeždinskas MTS noziedzīgi novilcina traktoru remontu, kaut arī nenorādāt uz mani ar pirkstu, tomēr — kas tad ir pirmais un galvenais noziedznieks? Protams, es, MTS direktors.

Medvedjevs izslēdās krēslā un sāka saliektiem pirkstiem nervozi bungot pa galdu.

— Nu, to jūs, dārgais Christofor Daniilovič, izmetiet no galvas! To mēs jums neatļausim! Neizdosies! Neiznāks!

— Kas?

— Jums neizdosies mums, partijas rajona komitejai, atņemt tiesības vadīt! Mēs prasījam un prasīsim no visiem saviem komunistiem atbildību par viņiem uzticēto valstsisko uzdevumu izpildi! Ne jūs vadāt rajonu, bet mēs! Un, kādā formā savas prasības uzstādīt, to atļaujiet zināt mums! Mums nav augstdzimēju jaunavu institūts, izteicīenos mēs nekautrējamies. Un izņemumus netaisām ne ar vienu. Mums visi MTS direktori un kolchozu priekšsēdētāji vienlīdzīgi. Savu prasību formu attiecībā uz dažiem biedriem mēs nemainīsim, ievērojot viņu kādreizējo augsto stāvokli.

Tagad Dolgušins paraustīja plecus.

(Turpinājums sekos)

Redaktors A. Blūms